

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben



Zdaj so morali nastopiti po trije, ki so bili prvi pri tekih. In spet je zmagal rod Mzepasé: Gašper in Tekumze sta zasedla prvo in drugo mesto. Navdušenje je rastlo. Množica bojevnikov in

žena ni bila nič manj glasna kakor kopice otročadi. Najrazličnejši instrumenti, s katerimi je bilo mogoče delati trušč, so se pridno oglašali. Vsak rod je imel svoj bojni klic (po Indijancih so to navado prevzeli beli Američani in iz Amerike so bojni klici prešli na vsa sportna igrišča po širnem svetu). Kar donelo je vzklikov: Hoj, hoj, hoj! — Valahé, valahé! — in podobno.

Tekumze se je odlikoval v indijanskem jahanju. Obesil se je konju ob stran. Svojemu konjiču je splezal pod trebuh, obrnil se spodaj, medtem ko je konjič v polnem galopu dirjal po gladki ravninici, in že je zdajci bil spet na konjičevem hrbtičku kakor prilepljen. Ležal je na konjiču poševno, da so bile noge levo, glava in roke pa desno. Ves šavanski narod je navdušeno vpil: Vum-ho, vum-ho! — Že so pričenjali tudi stari povzemati bojni krik mladih gorskih levov. Tedajci je Tekumze izvršil svojo najtežjo nalogo: plezal je pod trebuhom dirjajočega konja, ne da



bi se količkaj dotaknil zemlje in se je na drugi strani trudoma vzpenjal konju na hrbet. Konjič ni bil osedlan, na njem ni bilo nič drugega kakor za dlan širok usnjen trak, ki mu je opasoval život, in samo za ta pas in za grivo se je mladenič lahko oprijemal.

Zdajci je pridirjala v sredino Bela bojevniška puščica, glasno kričeča. Stala je na hrbtu svojega konjiča, držala se je le za vrvi, ki jo je bila vrgla konjiču okoli vratu. Poklekovoala je, odskakovoala in se v polnem diru spet pognala na konjiča, stala je v sedlu, njeni svetli lasje so plapolali kakor njeno krilce in njen konjič je dirjal v krogu. Tekumze je jezdil še vedno dalje, ni se dal motiti, pulil je v bliskovitem diru puščice, ki so bile zataknjene v zemljo. Indijanci, vsi sami divji jezdeci, so skakali na noge in so vpili in tulili v odobravanju. Spet je bil rod mladih gorskih levov zmagovit. Mladi gorski levi so se, kar na glavo postavljali od prevzetije Manjši mladiči rodu ki še niso pripadali Tekumzejevi družini so se sila navdušeni prekopicavali pred gledalci. Ko je Tekumze skočil s konja in se približeval svojemu rodu gorskih levov sa ga dvignili na ramena in ga nosili naokrog. Prav iste časti je bila deležna Bela bojevniška puščica. Mladi gorski levi so v krasnem čudovito hrupnem soglasju vpili: Vum-ho, vum-ho!

Petdeset, šestdeset mladeničev iz rodu Mzepasé je sledilo nosilcem obeh mladih zmagovalcev in so tulili ronalci z bobenčki in pihali v piščali. Kdor pa ni imel nobenega inštrumenta v rokah, je imel pač psička na vrvi in ga ščinal v rep da je cvilil. Ne, sicer ni bilo mogoče očitati indijanskim fantičem da bi mučili živali. Danes so to počeniali zgolj iz navdušenja. Pa tudi psički sami niso bili preveč hudo prizadeti. Dobro so poznali svoje prijateljčke in so tudi brez ščivanja prostovoljno tulili, lajali, cvilili in zavijali z množico vred. Kdor pa ni imel s seboj ne piščali, ne psička, si je pač držal roke kakor lijak pred usti in je tulil ali vnil, notem pa se je spet z dlanjo neko udarjal po ustih da so zveneli čudoviti glasovi. — nu, saj to lahko sami preizkusite, na hoste žuli, kaj vse se da spraviti iz vašega grla.

Tako se je družina podila okrog po tekmovališču. Starši in sorodniki, zmagovalci in poraženi so si od smeha dr-



žali trebuhe. Celo resnim poglavarjem so zadovoljno drgetale ustnice.

Toda že so se po borbah vseh proti vsem pričele posamezne borbe izbranih mladeničev, ki so jih poslale v boj posamezne fantovske družine. Dvojni orel, Kornstalkov sin, je v rokoborbi brez truda premagal slehernega nasprotnika. Pri streljanju v daljavo je posekal tudi Tekumzeja, s katerim sta se srdito borila.

Sledila je poizkušnja v streljanju v nebo. Ni bila n'kakakšna skrivnost več, da zna svetlolaso dekletce streljati tako, kakor le redki odrasli bojevniki. Neki mladenič iz rodu Nameta je odstrelil pet puščic, nato je nastopil Mali lovec in je zmogel prav isto. Tudi Tekumze je storil kakor on.

Nato pa je rod mladih gorskih levov poslal k odločilnemu nastopu Belo bojevniško puščico. Sin Bobnečega ptiča se je kot glavlar dvignil in pristopil bliže. In ko je pristopil še sam Kornstalk, je postala Lenka nemirna. Toda zbrala se je. Stala je v sredi svobodnega prostora. Otroci so se morali umakniti. Samo trije najboljši mladeniči so ostali ob njej. In to so bili Črni lijak — namreč oni mladenič iz rodu Nameta —

Mali lovec in Tekumze. Poleg njih rta bila še oba nožla zaria Bela bojevniška puščica je poizkusila lok, pustila je struno nekaikrat zavzeti preizkusila je še enkrat konice svojih puščic, ki jih je imela tako vzrezane, da jih je bilo lahko postaviti na struno. Nastala je

grobna tišina. Kajti Lenka je že dvignila lok, postavila se je nekoliko proti vetru. Eno puščico je tudi že položila na lok, pet drugih je imela v levici. Zdajci je napela lok in prva puščica je svistnila s strune, dvignila se je visoko proti vetru.

(Dalje prihodnjič.)

Igralna šola za lahko učenje in zanesljivo znanje

Pod tem naslovom je izdala pravkar ga Jerica Kozina 64 strani obsegajočo knjižico, ki bo dala vsakemu, kdor jo pazno prečita, mnogo novih pobud in navodil za izboljšanje šolanja in učenja, pa tudi navodila za praktično življenje.

Namen knjige je pokazati, kako se najhitreje in najuspešneje učimo. Mnogim je učenje neprijetna zadeva. V knjigi najdemo precej načinov, kako si lahko izboljšamo postopek pri bogatenju našega znanja. V knjižici najdemo tudi navodila, kako si nekatere predmete pridobimo igranje za svojo duševno last.

Vemo, da bo mnog dijak pri čitanju knjižice ugotovil: »Pa res, doslej se še sploh nisem znal učiti.« Saj je učenje težka stvar, ki zahteva posebnega znanja. V čem leži skrivnost, pove knjiga ge Kozinove.

Knjiga ni potrebna samo dijakom. Priporočamo jo tudi staršem. Mnogi bodo šele zdaj doumeli težave svojih dijakov in dijakinj. Razumeli bodo njihove težnje in jih bodo pri delu lažje podprli. Še vzgojitelji, učitelji in profesorji bodo naleteli na stvari, ki jim bodo koristne.

V prvem delu, daje avtorica navodila za pravilno učno metodo. Svoja navodila zaključuje, da bodo dijaki in učenci odslej tako radi hodili v šolo, kakor na počitnice.

Nato sledi kum različnih iger, ki bodo razveseljevale staro in mlado. Igre so podane iz slošnega znanja pa tudi iz posameznih predmetov, tako na primer iz računstva, zemljepisja, slov nice, zgodovine itd. V mnoge družine bo prinesla knjiga novih pobud za večerne družabne igre in sicer take, ki bodo pomagale izobrazevati vse igrače in jim tako širile duševno obzorje.

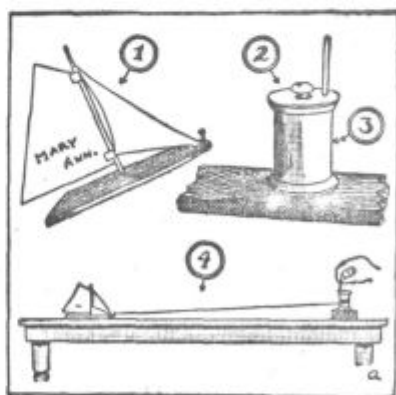
Avtorica je izdala knjigo v samoza-ložbi.

Izvod stane 16 din in se naroča lahko tudi pri uredništvu »Ml. Jutra« v Ljubljani.

Nakup brošure toplo priporočamo, ker vemo, da bo marsikateri bralec vesel in hvaležen, da smo ga opozorili na knjigo, ki mu bo koristila pri učenju in mu bo odprla pot do lažjega dela za šolo.

P. Z.

Tekmovanje jadrnic doma



Ta ali oni med vami si je bržkone že izrezljal ali pa je vsaj poskušal si izrezljati iz tenkih deščic zaboja čolne. To ni pretežko in naša slika št. 1. vas bo poučila o vsem, kar vam ne bo jasno. Dolžina takega čolna naj bo približno 10 do 15 cm, širina pa 2 cm. Jambor si izdelamo iz tenke palice in nanj prilepimo jadra iz papirja. Jambor seveda ne sme tčati pregloboko, ker drugače nam naša jadrnica ne bo stala na mizi. Miza pa je za naše tekmo-

nje zelo važna, saj nam nadomešča morje. Torej urejeno mora biti vse tako, da bodo naše jadrnice neovirano drsele po mizi ali pa, če hočemo imeti več prostora, po tleh. Na dolgo, široko letvo pritrdimo v razdaljah po 20 cm vrsto startnih naprav. Te naprave so, kakor ste najbrže že sami uganili s slike 2 in 3, navadne vretenice, na katere je navit sukanec. Pritrdimo pa jih tako, da pribijemo žebelj v letvo toliko, da se more vretenica še brez trenja sukati okoli njega. Za vrtenje nam služi ročica na vrhu — žebelj ali košček lesa. Na sliki št. 4 vidimo, kako se tekmuje.

Letvo z našimi startnimi napravami

namestimo na konec mize ali pa na konec prostora, ki nam je na razpolago, če smo tekmovalje preložili kar na tla. Imeti pa moramo sedaj še sukanca; niti naj bodo tako dolge, kakor je dolg tekmovalni prostor. En konec zavežemo okoli vretenice oziroma na vijak (glej sl. št. 3), drugega pa na žebelj, ki smo ga pribili v kljun jadrnice. Na dano znamenje začnejo tekmovalci vrteti vsak svojo vretenico in s tem navijati sukanec na vretenico. Komur uspe najprej privleči jadrnico do letve, ta je zmagal. Zato je tudi vsa umetnost tega tekmovalja v tem da znano žim hitreje vrteti vretenice.

Pahič Stanko — dijak:

Valovih

Motni valovi narasle reke so šumeli svojo pesem. Preko železnega mostu nad reko je hrumel vlak.

Vido in Francé, nerazdružljiva tovariša sta stala ob bregu. Tik pred njima se je na valovih pozibaval čoln. Lep, rjav, lepo izoblikovan čoln.

»Popeljiva se malce,« je dejal Vido tovarišu in skočil v čoln.

»Kaj pa misliš, v te valove?« se je začudil Francé in sedel na breg. Kaj takega mu niti na misel ni prišlo.

»Stram te bodi! Strahopetec,« se je norčeval Vido in vzel v roke veliko veslo.

Francé se je ujezil:

»Pojdi ti, če upaš! Mar bi rad zašel v vrtince,« je nevoljno dejal.

Vido ni odgovoril. Tovarišu je hotel pokazati, da ni bojzljivec. Skoraj zasmehljivo je gledal tovariša, ki je opazoval stražnika na mostu.

»Torej ne greš,« je vprašal.

»Ne, vendar!« se je Francé obregnil.

Užaljen je Vido odvezal vrv, ki je držala čoln k bregu in pograbil težko veslo. Tok ga je zanesel proti sredini reke.

»Vido!« je vpil Francé prestrašeno, »vrtinci so, ali mar hočeš utoniti?«

»Bav, bav, ti in vrtinci. Prava reč,« je še slišal tovariša z reke.

Neizmerno težko je postalo Francetu. Vedel je, koliko tvega Vido s svojo neumno vožnjo. Gorje mu, če zajde v vrtinec, valovi ga brez usmiljenja potegnejo vase. Žalilo pa ga je tudi, da ga tovariš noče poslušati.

Medtem je Vido veslal proti sredini reke. Popeval si je pesmico in spretno obračal veslo. Na tovariša je le redko pogledal, mar mu on in njegove pridige. Z veselim klicem je pozdravil lokomotivo, ki je drvela preko mostu. Strojevodji je pomahnil z veslom, a v tem trenutku se mu je zvrnelo v glavi od udarca, ki mu ga je prizadelo veslo. Čoln se je namreč nenadoma okrenil in veslo je Vidu zdrknilo iz rok. Od silne bolečine se je na slonil ob rob čolna, a čoln se je nenadoma obrnil ...

Francé na bregu je zakričal ko je videl, da je Vido izginil pod vodo. Videl je, da je tovariša pograbil vrtinec, ves je izginil pod vodo, le roke, ki so se še videle, so se krčevito oprijemale nekaj, kar pa je bil samo zrek. Medtem pa je vrtinec vrtil tovariša vedno hitreje ...

Bliskovito je Francé skočil v vodo. Niti suknje ni imel časa sleči, ko pa je utegnil tovariš vsak hip izginiti. Francé je bil pripravljen, da mu za vsako ceno pomaga. Obieka ga je silno ovirala pri plavanju, a nato ni mislil. Videl je samo tovariševe roke nekje spredaj in nič več. Tja mora priti.

Sam ni vedel France, kaj se je potem zgodilo. Zgrabil je tovariševo roko in potegnil ... A vrtinec je bil močnejši, nenadoma se je tudi Francé vrtil. Toda bil je pri zavesti in je urno skočil po vodi. Res mu je uspelo, da se je deloma izvlekel, noge mu je še držal vrtinec. A teh se je oklenil tudi

Vido, krčevito oklenil, da se Francé skoraj ni mogel ganiti.

Toda roke je imel proste in ni dolgo trajalo, da je našel iz vrtinca. Izvlekel je tudi tovariša. Potem je plaval, krčevito je z rokami rezal vodo, da se mu je tema delala pred očmi. Na nogah mu je še vedno visel tovariš, ki že najbrž ni bil več pri zavesti.

Mostovni oporniki so bili najbliže, tja je z zadnjimi močmi zavil Francé. S poslednjim naporom se je izvlekel na betonski podstavek in si osvobodil noge tovariševih rok. Potem ga je jel buditi k zavesti, dasi bi bil sam skoraj padel v nezavest.

Nedolgo zatem se je Vido res zavedel. Voda se mu je vtila iz ust, njegove oči pa so kakor podzavestno poiskale Franceta. In ko je videl, da mu iz obleke curlja voda, je brž vedel, kaj se je zgodilo.

»Ti si me rešil, ti?« se je začudil.

»Mar misliš, da sem res tak strahopetec,« je odvrnil France, trepetaje od hladu.

»Potem mi ne zameriš, da sem te žalil,« se je v zadregi nekako opravičeval Vido.

France ni odvrnil, bil pa je silno vesel, da je tovariš spoznal, da ima on prav in da ni strahopetec. Vendar se je enkrat izkazal, ko ga je drugače Vido vedno nekako zasmehoval.

»Hvala, Francé za rešitev. Brez te bi bil utonil,« je še dejal Vido in se jel razgledovati okrog.

»Saj sva vendar pod mostom!« je vzkliknil nazadnje, »toda, kako se bova spravila odtod?«

»Ali si že dovolj močan?« je vprašal Francé.

»Seveda.«

»No vidiš, splezala bova po teh prečnikih na most in potem domov.«

Iznad betonskega postavka sta se dvigala vsak na svojo stran dva velika železna loka, prepletena z železnimi prečniki. Po teh sta splezala dečka v vrtohlave višine mostu. Če bi kateri telebnil nazaj, temeljito bi se pobil po železju. Toda onadva nato niti pomislila nista.

Ko sta srečno priplezala na vrh sta v premočenih oblekah krenila po mostu proti domu. Dasi je bilo hladno, sta si veselo požvižgovala. Vido je mislil na preteklo nevarnost in se bal, kaj bodo rekli doma. Toda, saj ga bo spremljal Francé, tisti dečko, ki ga je Vido vedno zapostavljal. Zdaj je vi-

soko zrasel v njegovih očeh. In ponosno je šel zraven njega.

Stražnik na mostu je žugal s pestjo.

Lidija Grlic:

Zima gre

Čez gore se svita jutro,
noč beži,
vse nebo je v sivih meglah,
dež prši.

Tiho plava pesem zvona
čez polje,
s severa v deželo našo
zima gre.

Kmalu s klanca se začul bo
dece smeh,
snežec beli pa bo drčal
s streh.

Manica:

Za dobro voljo

Pri Ruparjevih pripravljajo ogrodje za novo vrtno utico. Mimo pride sosedom Cenek in vpraša domačega sinca Milčeta:

»Kaj boste pa imeli novega tu?«

»Oslovski hlev,« mu odvrne surovo Milče.

»A, tako! Potem pa le glej, da si dobro in mehko postelješ v njem,« mu zabrusi Cenek.

★

Učitelj razlaga učencem zmanjševalno obliko in našteva primere: Albin—Albinček, hiša—hišica, zajec—zajček, vrč—vrček, vagon—vagonček in podobno.

»Gregec,« zakliče doli v tretjo klop,
»povej zdaj ti en tak primer!«

»Oven—bacek,« se odreže Gregec.

★

Mala Nežica še ni videla kostanja, obdanega z bodečo lupino. Nekoč gre s svojo mamico k teti. Pot ju vodi skozi gozd, kjer leži na tleh okrog nekega drevesa vse polno neoluščnega kostanja.

»Jej, mama,« zakliče Nežica, »poglej, poglej, tu je jež zlegel jajčkal«



Jutrovčki pišeio

Manj strašna noč je v Te besede nam je napisal Prešeren v svoji duhovni zapuščini v »Krstu pri Savici«. In ni nam jih izročil zaman! Približno osemdeset let pozneje smo Jugoslovani vsemu svetu pokazali v svetovni vojni, kjer smo se s herojsko hrabrostjo borili, da nam te besede niso prazne. Za svobodo smo polagali na oltar domovine življenja sinov, očetov in bratov. Jugoslovenska zemlja je bila izmučena do smrti a solze mater in žen za svojci so ji blažile rane. Na krvavih poljanah, na zasneženih planinah in zapuščenih vaseh je vzbrstela naša svoboda. Kot nežna vila se je rodila, kot vila, ki nikoli ne umre. Mi bomo gledali, da naša Svoboda ne bo nikoli umrla! Živeti ali umreti! A življenje ni brez svobode! Zato bomo branili svojo grudo običaje in svobodo do zadnjega diha! Vsi smo enaki! Vsi imamo enako pravico do svobode našega življenja! Domovina, trije tvoji zvesti sinovi Srb. Hrvat Slovenec stoje krepko, pripravljeni zate živeti in umreti!

Domovina, sreča. Bog s teboj,
kot hrast na gori trdno stoji!
Naj te ne motijo sovražne struje,
saj mi smo s tabo, ko vihar zahruje!

*Berčič Janko, dijak klas. gimn.
v Mariboru.*

Dragi stric Matic! Na dan Vseh svetnikov sem s starši obiskal pokopališče. Okrasil sem nekaj zapuščenih grobov z rožicami. Na grobu svoje stare matere sem prižgal svečko. Obiskal sem grobove padlih vojakov iz svetovne vojne, ki jih je v Celju pokopanih 3000. Popoldne so prepevali pevci na pokopališču nekaj žalostink za rajniki. Ko se je zmrachilo, je bilo videti vse polno lučk, ki so nemirno gorele na grobovih. Zvečer je pihal jesenski vetrič. Ko so se na nebu prikazale prve zvezde, je povsod zavladala tišina. Stric Matic! Upam, da ne boš moje pisemce vrgel v koš.

Prav lepo Te pozdravlja Tvoj stari prijatelj

*Bogomil Hrašovec,
II. c. drž. klas. gimnazije v Celju.*

Dragi stric Matic! Po dolgem času se zopet enkrat oglasim v počitnicah nisem utegnil, da bi ti kaj pisal, sicer me pa gotovo nisi pogrešal ker so Ti drugi prido pisali. Na počitnicah sem bil v Baški na otoku Krku in v svojem rojstnem kraju v Laškem Laško je prijazno mestoce ki leži ob glavni poti ob Savinji Poleti je tam prav lepo. Savinja je zelo topla. Ze zdavnaj je konec počitnic in sedaj hodim prido v šolo, na prvo drž. real. gimn. v Ljubljani. Prav lepo te pozdravlja Tvoj

Tošo Homan

*uč. I. d. raz. I. drž. real. gimn. v
Ljubljani.*

Dragi stric Matic! Sele prvič Ti pišem. Sporočam Ti, da sem izrezala tistega možica, gospoda Čopka ki teče na vlak. Ne moreš si misliti kako zanimiva je ta igra. Lepo sem ga sestavila, potem pobarvala potem je pa tekel, da bi bil skoraj noge izgubil, če ne bi bile tako dobro natakniene.

*Vladka Južnič, uč. II. raz. gimn.
v Ljubljani*

Dragi stric Matic! Veš že dolgo Ti nisem pisala. Pa mi ne smeš zameriti, ker nimam časa. Sedaj ga bom že imele. Prav lepo Te prosim, ne zavrži mojega pisma. Sedaj pa začnimo. Moj rojstni kraj so Braslovče. Tam je zelo lepo. Pa tudi je tam zelo topla, veliko bolj kot na Jesenicah. Saj na Jesenicah je že sneg zapadel, tam bi se pa še vedno lahko kopali. Saj gotovo veš, kako je tam lepo. Tudi Polzela je lep kraj. Saj veš kako lep trg je v mojem rojstnem kraju. Prav lepo Te pozdravlja
Tvoja

Eva Ludvig

uč. IV. d. r., Jesenice

Manj strašna noč je v črne zemlje krili, kot so pod svetlim soncem sužnji dnovi... V uvodu svoje največje pesnitve »Krst pri Savici« nam Prešeren lepo opisuje položaj Slovencev, ki so obkoljeni od sovražnikov in stradajo v neki trdnjavi že več dni. Njihov vodja, Črtomir, jim neko viharno noč takole govori: »Dragi bratje! Sami vidite, da je naš položaj obunen. Že več dni stradamo in obupujemo. Danes je zadnji

dan da se rešimo Noč je temna, kar bo olajšalo naše namere. Z menoj bodo šli vsi tisti, ki ljubijo svobodo in ne morejo in nočejo živeti pod tujim jarmom. Kdor pa se hoče udati, mu ne branim, toda ta mora počakati jutra. Manj strašna je noč v črni zemlji kakor pod svetlim soncem suženjski dnevi! In nikogar ni bilo, ki bi hotel odstopiti. Nikogar ni bilo, ki bi se bal pasti za svobodo in domovino, vsi so šli boj. Ker pa je bil sovražnik pripravljen in številnejši, so častno umrli vsi razen Črtomira za svobodo. Tako nam pripoveduje naš največji pesnik. Tako so živeli in se bojevali Slovenci v davnih dneh in prav tako bi se bojevali tudi danes, če bi se kdo drznil seči po naši zemlji. Vsi, Slovenci, Hrvati in Srbi ljubimo svojo skupno domovino, prelepo Jugoslavijo, in vsak izmed nas bi rajši umrl, kakor pa da bi živel v suženjstvu. Zvesto bomo čuvali oporoko našega nepozabnega kralja Aleksandra I. Ujedinitelja, ki nam je v svoji smrtni uri naročil: »Čuvajte Jugoslavijo!«

**Krušnik Vekoslav, dijak V.c. raz.
I. drž. realne gim. v Ljubljani**

ZABJAK

V potoku žabjak zelenjak
prepeva mescu: kvak-kvak

Iz mlina miška pribeži,
v skrbeh pod vrbo postoji.

»Popil si, žabjak, mi vodo,
nič v mlinu kamni ne pojol!«

Stric zelenjak se zavali,
od smeha solza mu spolzi.

In voda raste, skrije prod,
razleže kamnov se ropot.

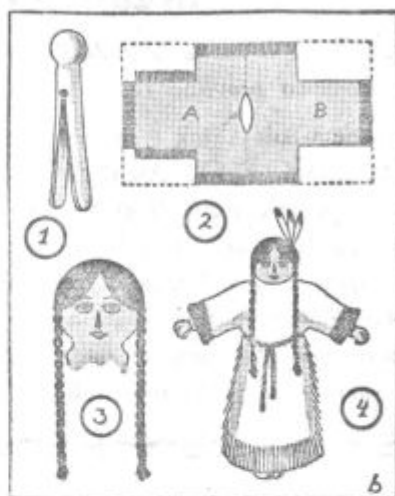
Vesela teče miška v mlin,
poroga mesec se z višin:

»Napekla sladkih bo potic,
na svadbo pojdeš miški stric!«

In zelenjak pokima: »Kvaki!«
v krohotu počí, pade vznak.

**Korbar Boris
učenec mešč. šole
v Zagorju ob Savi**

Kako napraviš lutko



Takale spona za perilo, kakor jo kaže slika št. 1, je bila v rabi že pred leti, morda se vam pa le posreči, kje iztakniti katero. Če ne si pač izrežite kaj podobnega, ker vam bo za izdelavo punčke, Indijanke nujno potrebno. Spona z okroglo glavico (slika št. 1) in kos grobega rjavega platna, urezanega kakor kaže slika št. 2 — A je sprednji del, B hrbtni del — oboje moramo imeti, če si želimo napraviti mikavno lutko kot jo vidimo na zadnji sliki. Robi platna so razcefrani, kar napravimo z iglo, ki jo rabimo pri krpanju. Slika 3 kaže, kako postopamo z glavico spone. Lasé naslikamo s črno barvo, kiti pa spletemo iz grobega črnega sukanca in ju prilepimo. Prav tako narišemo tudi oči, nos in usta, za lica pa ne štedimo rdeče barve. Roke izdelamo iz debele, trde žice, ki jo ovijemo okoli spone in na obeh koncih nataknejo nanjo volneno prejo, da nam predstavlja roki. Ko smo oblekli punčki oblekco, jo zašijemo pod pazduho in ob straneh. Okoli pasu ji privežemo še primerno debelo vrvico in prilepimo nekaj zelo pestrih peresc na glavo.



Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil
so pravilno rešili:

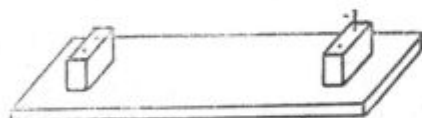
Habe Vlado, dijak 1. drž. real. gimn. v Ljubljani, Mikuž Alenčica, uč. III. razr. osn. šole v Zg. Šiški, Radko Lubšina, uč. III. razr. osn. šole na Viču pri Ljubljani, Srienec Breda, 1. real. gimn. v Celju, Olga Štraus, dijakinja v Mariboru, Jošt Pižmont, uč. nadaljevalnega razreda na Viču pri Ljubljani.

Za spretno roko

Računalo

Mlajšemu bratcu ali sestrici lahko napravimo prav lično računalo, da bo laže zasledoval računalarsko umetnost prvega razreda.

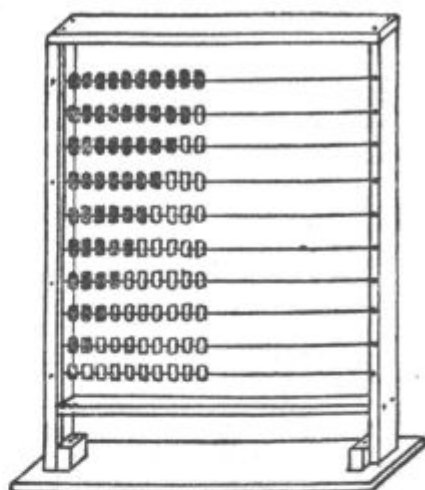
Vzamemo desčico od zaboja, 50 cm dolgo in 20 cm široko ter nanjo pribijemo dva



Slika 1

kosa lesa (glej sl. 1), ki naj bosta 40 cm vsak sebi. Na ta dva kosa lesa pribijemo dve desčici, 60 cm dolgi in 4 do 5 cm široki ter ju zvežemo še z dvema poprečnima desčicama iste širine. Spodnja poprečna desčica naj bo pribita 5 cm više od obeh kosov lesa. Razdaljo med poprečnima desčicama s približno 50 cm — razdelimo na deset enakih delov, to je na vsakih 5 cm začrtamo na stranski desčici črtico. Na vsaki taki črti pritrdimo na eni izmed obeh desčic, recimo levi, z žebličkom žico. Na to žico nanizamo po deset 2 cm dolgih obročkov, našaganih od enako debelih in obeljenih bezgovih palic. Imeti moramo 100 obročkov, od katerih jih pustimo 50 belih, 50 pa jih pobarvamo črno. Ko na vsako žico nanizamo po deset obročkov, jo dobro

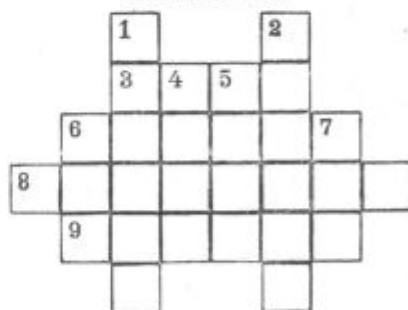
zategnemo in jo pritrdimo še na drugo stransko desčico z žebličkom. Da se žeblički ne vidijo, pribijemo na stransko desčico še tenko letvico, kakor vidiš na



Slika 2.

levi stranski desčici na sliki 2; na isti sliki pa vidiš tudi, koliko črnih oziroma belih obročkov pride na posamezne žice.

Križanka



Vodoravno: 3. padavina, 6. zakrament, 8. rodna zemlja, 9. dragulj.

Navpično: 1. celokupnost gibanj, 2. posredni davek, 4. nasprotstvo, 5. nočna ptica, 6. prostor v gospodarskem posloju, 7. pripadnik izumrlega slovanskega plemena.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. kos (Kos: 1. dr. Franc Milko, 2. Gojmir Anton, 6. stiskač, 7. brv, 10. Carski sel, 11. četrtek.

Navpično: 1. nosač, 2. hrček, 4. strel, 5. iskra, 6. basen.